

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 002199 10 Кж 6
Бања Лука, 23.9.2010. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу које чине судија Драгомир Миљевић, као предсједник вијећа, а судије Војислав Димитријевић и Слободан Милашиновић, као чланови вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптужених М.П., М.М., З.П., Б.К., Ј.М. и А.М.Г., због кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број: 49/03, 108/04, 37/06, 70/06 и 73/10), одлучујући о жалбама окружног тужиоца из Бање Луке и бранилаца оптужених М.П., М.М., З.П. и А.М.Г. које су изјављене против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број: 11 0 К 002199 09 К од 16.4.2010. године на сједници вијећа одржаној дана 23.9.2010. године, на чијем су јавном дијелу присуствовали републички тужилац Бранка Милошевић, оптужени М.П., М.М., З.П. и А.М.Г. и њихови браниоци П.Р. и Н.П., адвокати из Б.Л. и М.М.1, адвокат из П. донио је:

П Р Е С У Д У

Уважава се жалба браниоца оптуженог З.П. и у дијелу који се односи на тога оптуженог укида се пресуда Окружног суда у Бањој Луци број: 11 0 К 002199 09 К од 16.4.2010. године и у том дијелу одређује одржавање претреса пред Врховним судом Републике Српске, док се жалбе окружног тужиоца из Бање Луке у односу на оптуженог Б.К. и жалбе бранилаца оптужених М.П., М.М. и А.М.Г. као неосноване одбијају и у односу на ове оптужене поменута пресуда потврђује, а у преосталом дијелу у којем је оптужба одбијена у односу на оптуженог Ј.М. иста пресуда остаје неизмјењена.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број: 11 0 К 002199 09 К од 16.4.2010. године (у даљем тексту побијана пресуда) оглашени су кривим оптужени М.П., М.М., З.П. и А.М.Г. да су починили кривично дјело неовлаштена производња

и промет опојних дрога из члана 224. став 2. у вези ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, на начин чињенично поближе описан изреком те пресуде, те су осуђени на казне затвора и то оптужени М.П. у трајању од 7 (седам) година, оптужени М.М. у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) мјесеци, а примјеном одредби члана 38. став 1. тачка 2. и члана 39. став 1. тачка 2. Кривичног закона Републике Српске оптужени З.П. на казну затвора у трајању од 8 (осам) мјесеци и оптужени А.М.Г. на казну затвора у трајању од 2 (двје) године. Примјеном одредбе члана 44. став 1. Кривичног закона Републике Српске оптуженима је у изречене казне затвора урачунато вријеме проведено у притвору и то за оптуженог М.П. почев од 14.9.2009. године од 18,00 часова, па надаље, за З.П. почев од 14.9.2009. године од 17,00 часова до 16.4.2010. године и за оптуженог М.М. почев од 15.9.2009. године од 17,00 часова, па надаље. На основу одредбе члана 224. став 5., у вези са одредбом члана 62. Кривичног закона Републике Српске, првостепени суд је изрекао мјеру безбједности и од оптуженог М.П. одузета је опојна дрога хероин у количини од 212,9 грама, опојна дрога хероин у количини од 59,2 грама и опојна дрога кокаин у количини од 8,2 грама, те ваге марке „Кетн СМ 150-IN“ и „WEG“. Од лица И.Ш. одузета је опојна дрога хероин у количини од 2,5 грама. На основу одредбе члана 94. и 95. став 2. Кривичног закона Републике Српске одузета је имовинска корист и то од оптуженог М.П. у износу од 1.970 ЕУР и 180 КМ и од лица И.Ш. у износу од 860,00 КМ. На основу одредби члана 99. став 1. и 3. Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст ("Службени гласник Републике Српске" број 100/09) оптужени М.П., М.М., З.П. и А.М.Г. су обавезани да плате солидарно трошкове кривичног поступка и то трошкове оптужбе у износу од 450,00 КМ, трошкове приступа вјештака у износу од 40,00 КМ, трошкове приступа свједока у износу од 96,00 КМ, затим су обавезани оптужени М.П., М.М., З.П. и А.М.Г. да на име судског паушала плате износе од по 200,00 КМ, као и да оптужени М.П. и З.П. плате трошкове који се односе на награду и нужне издатке њихових постављених браниоца, чији износ ће бити одређен посебним рјешењем, а све то у року од 15 дана од дана правоснажности те пресуде. Насупрот томе, а на основу одредбе члана 298. став 1. тачка в) Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст, оптужени Б.К. је ослобођен оптужбе да је починио кривично дјело неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 2. у вези става 1. Кривичног закона Републике Српске, на начин чињенично поближе описан изреком те пресуде. На основу одредбе члана 297. став 1. тачка б) Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст, због одустанка тужиоца, против оптуженог Ј.М. одбијена је оптужба да је починио кривично дјело неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 2. у вези става 1. Кривичног закона Републике Српске, на начин чињенично поближе описан изреком те пресуде.

Против побијане пресуде жалбе су благовремено изјавили окружни тужилац из Бање Луке и браниоци оптужених М.П., М.М., З.П. и А.М.Г..

Окружни тужилац је жалбу изјавила због погрешно утврђеног чињеничног стања и због повреде Кривичног закона, у дијелу који се односи на ослобађање од оптужбе оптуженог Б.К., како то произилази из садржаја жалбе, са приједлогом да се побијана пресуда укине и одреди одржавање претреса.

Бранилац оптужених М.П. и А.М.Г., П.Р., адвокат из Б.Л., жалбу је изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због повреде Кривичног закона и због одлуке о казни, са приједлогом да се побијана пресуда укине и одреди одржавање претреса.

Бранилац оптуженог М.М., М.М.1, адвокат из П., жалбу је изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, због повреде Кривичног закона, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о кривичној санкцији и трошковима поступка са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени М.М. ослободи од оптужбе или да му се изрекне блажа казна или да се побијана пресуда укине и одреди одржавање претреса пред првостепеним судом.

Бранилац оптуженог З.П., Н.П., адвокат из Б.Л., жалбу је изјавио због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени З.П. ослободи од оптужбе.

Бранилац оптуженог Б.К., П.Р., адвокат из Б.Л., поднио је одговор на жалбу окружног тужиоца са приједлогом да се иста одбије и побијана пресуда у односу на оптуженог Б.К. потврди.

На сједници вијећа републички тужилац је изложио жалбу окружног тужиоца из Бање Луке, подржавајући је, а уједно је предложила да се жалбе бранилаца оптужених одбију као неосноване.

Бранилац оптужених М.П. и А.М.Г., изложио је жалбу, остајући код исте, са чиме су се сагласила ова двојица оптужених. Исти бранилац, је као бранилац оптуженог Б.К. изнио и одговор на жалбу, са чим се је сагласио оптужени Б.К.

Бранилац оптуженог М.М. је изложио изјављену жалбу, са чиме се је сагласио и овај оптужени.

Бранилац оптуженог З.П. је изложио изјављену жалбу, са чиме се је сагласио и овај оптужени.

Испитујући побијану пресуду у оном дијелу у којем се побија жалбом, а у смислу одредбе члана 320. Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст, овај суд је одлучио као у изреци из следећих разлога:

Жалбом браниоца оптуженог М.П. се истиче приговор да већина доказа изведених у овом кривичном поступку је прикупљена на незаконит начин. У прилог оваквој тврдњи је изнесено да су од оптужених М.П. и А.М.Г., као и свједока М.Ј. и Д.Т. (вјероватно се мисли на свједока Д.Т.), изнуђени искази од стране полиције, а да су касније ови докази прихваћени као вјеродостојни.

Изнесена тврдња жалбе није основана. Прије свега записници о евентуалном саслушању оптужених М.П. и А.М.Г., као и свједока Д.Т. у истражном поступку уопште нису уврштени у доказни материјал у овом кривичном поступку, што даље значи да на овим записницима није заснована побијана пресуда, а која их у свом образложењу и не помиње. Стога, чак и под претпоставком да је непотврђена тврдња о постојању притисака тачна, иста није била од утицаја на чињенично стање, како је оно утврђено у току првостепеног поступка. Што се пак тиче изјаве свједока Д.Т., тврдња изнесена у жалби да је ова изјава добијена под притиском

полиције, нема своје упориште у другим проведним доказима и стога исту није могуће провјерити. Осим тога када се изјава овога свједока доведе у везу са другим проведеним доказима, како објективне тако и субјективне природе, произилази да је исправан закључак првостепеног суда који је поклонио вјеру исказу свједока Д.Т. Уосталом овај свједок је саслушана на главном претресу пред првостепеним судом на рочишту за главни претрес одржаном дана 26.1.2010. године и управо ово свједочење је дио доказне грађе на којој је заснована побијана пресуда, а не на изјави која је дата пред органима унутрашњих послова.

Обзиром да жалбом браниоца оптуженог М.П. није са успјехом доведена у питање законитост изведених доказа, самим тим отпада и приговор да су други докази добијени на основу незаконитих доказа, на којима се у смислу одредбе члана 10. став 3. Закона о кривичном поступку - Пречишћен текст такође не може заснивати судска одлука („плодови отровне воћке“).

На основу објективних доказа је на недвосмислен начин утврђено да је оптужени М.П. посједовао опојну дрогу. Поред тога на основу телефонских разговора чији садржај је утврђен провођењем посебних истражних радњи и исказа саслушаних свједока, првостепени суд је створио солидну чињеничну основу из које је закључио да се радњама оптужених М.П., М.М. и А.М.Г. стичу сва обиљежја кривичног дјела за које су оглашени кривим, односно да радње које су они предузимали у својој укупности представљају прометовање супстанци које су проглашене за опојне дроге, те да је ово дјело почињено од стране више лица.

Улога свједока И.Ш., како ју покушава представити жалба браниоца оптуженог М.П., нема своје упориште у проведеним доказима. Највећи дио количине одузете опојне дроге је одузет приликом претреса стана у коме се налази оптужени М.П., а не од свједока И.Ш.. Ранија осуђиваност оптуженог М.П., а нарочито телефонски разговори које је водила мајка И.Ш. са тим оптуженим, не поткрепљују тезу жалбе његовог браниоца да је овај оптужени био „тројански коњ“. Напротив, ако се имају у виду остали проведени докази, односно да је исказ свједока И.Ш., тек један од доказа који терете оптуженог М.П., произилази да је управо овај оптужени користио свједока И.Ш. за дистрибуцију опојне дроге, а не обрнуто. Стога, првостепени суд је исправно поступио када је одбио утврђивати стање психичког здравља свједока И.Ш., обзиром да исказ овога свједока представља дио једне цјелине утврђеног чињеничног стања у овом кривичном предмету. Осим голе и непоткрепљене тврдње одбране оптуженог М.П. и оптуженог М.М., по оцјени и овога суда нема никаквог разлога да се сумња у вјеродостојност исказа свједока И.Ш., чији је исказ у цјелости потврђен другим, већ поменути, доказима. Насупрот другачијој тврдњи изнесеној у жалби браниоца оптуженог М.М., на изнесени начин, а по оцјени овога суда, није поступљено у супротности са начелом једнакости у поступању како је оно прописано одредбама члана 14. Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст.

Тврдња изнесена у жалби браниоца оптуженог М.П. да је првостепени суд, тиме што није прихватио приговоре одбране у погледу законитости прибављања доказа, поступао у супротности са одредбом члана 6. став 3 тачка д) Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, није основана. Ова одредба поменуте Конвенције уопште се не односи на законитост доказа, већ на

право одбране да испитује свједоке против себе или да постигне да се они испитају и да се обезбједи присуство и саслушање свједока у његову корист под истим условима који важе за оне који свједоче против њега.

Питању могућности непосредног саслушања свједока М.Ј. првостепени суд је посветио дужну пажњу, тако да нису тачне тврдње изнесене у жалбама бранилаца оптуженог М.П. и оптуженог М.М. да суд није имао нити један оправдан разлог да не изврши непосредно саслушање овога свједока. Образложењем побијане пресуде је наведено да је прихваћен приједлог оптужбе да се као доказ уврсти и изјава свједока М.Ј., обзиром да јој је више пута безуспјешно покушана достава. Из службене забиљешке ПС Т. број 09-3/01-254/2010 од 28.1.2010. године првостепени суд је утврдио да се овај свједок не налази на адреси на којој је пријављена, нити је затечена на адреси која је назначена у забиљешци, у мјесту Ј. Ово је по оцјени и овог суда довољан разлог за примјену изузетка од непосредног спровођења доказа. Стога читање исказа поменутог свједока је у складу са одредбом члана 288. став 2. Закона о кривичном поступку -Пречишћени текст, а која законска одредба није у супротности са цитираном одредбом члана 6. став 3 тачка д) Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода.

Приговор на законитост доказа претреса стана у којем су становали М.П., Ј.М. и Б.К. у П., а о чему је сачињен записник МУП ЦЈБ Б.Л. број 08-02/4-437/09 од 14.09.2009. године, изнесен у жалби браниоца оптуженог М.П. није основан. Закључак о законитости овога доказа првостепени суд је извео на основу бројних доказа изведених на главном претресу пред првостепеним судом. Насупрот другачијој тврдњи изнесеној у жалби браниоца оптуженог М.П., поменути претрес стана није започет прије него што су остварени законом прописани услови. Надаље, обезбјеђено је и присуство свједока, како то произилази из исказа свједока Д.А., која је имала то својство. Њено повремено самовољно удаљавање са лица мјеста, по мишљењу овога суда није угрозило законитост поменуте истражне радње, а нити се овај пропуст може ставити на терет овлашћеним службеним лицима која су је проводила. Осим тога присуство свједока претреса стана, а како је то прописано одредбом члана 124. став 4. Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст, не подразумјева да свједок мора бити присутан у свим просторијама истога стана у којима се претрес врши. Исто тако, за законитост поменуте истражне радње није од значаја који од радника органа унутрашњих послова је пронашао који предмет, а на чему се истом жалбом без разлога инсистира. У суштини исти приговори су изнесени и у жалби браниоца оптуженог М.М., те су из истих разлога неосновани.

Погрешан је став изнесен у жалби браниоца оптуженог М.М., да вјештачење по вјештаку који се не налази на листи вјештака овај доказ чини незаконитим. Нити једна одредба Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст не обавезује суд да одређује вјештаке са одређене листе. Одредбом члана 160. тога законског прописа је само наведено да се вјештачење одређује када за утврђивање неке важне чињенице треба прибавити налаз и и мишљење лица које располаже потребним стручним знањем. Дакле, вјештак може бити било које лице које располаже неким стручним знањем којим не располаже суд, а које је од значаја за утврђивање одлучних чињеница. У конкретном случају суд је вјештачење повјерио КТЦ МУП-а

РС, а у оквиру којег органа је неспорно запослена и вјештак Ј.Ј.. Ова чињеница запослења на одређеним пословима и задацима ствара (обориву) претпоставку да поменути вјештак има потребна стручна знања. Стога чињенице, као што су то, коме се плаћа награда, као и дужина искуства саме за себе нису од значаја. Поменута жалба осим формалних, не ставља нити једну суштинску примједбу на рад вјештака Ј.Ј., па је стога овај жалбени приговор као неоснован ваљало и одбити.

На основу савјесне оцјене проведених доказа придобијених провођењем посебних истражних радњи надзора и техничког снимања телекомуникација, изведени су исправни закључци који су садржани у образложењу побијане пресуде, а који нису са успјехом оспорени тврдњама жалбе браниоца оптуженог М.П. Из телефонских разговора оптужених, њихових СМС порука, се може закључити да су између себе, а и са другим лицима, у спорном временском периоду комуницирали оптужени и да су им разговори били везани за ријечи оно, ово оно, комада, доле, по то и слично (конкретно: М.-П.: не мораш носити оно онолико ко што си носио, разумијеш, сутра ћемо онда оно и стално оно право ...; П.-Г.: бураз, нисам ништа продао...). Ови пресретнути разговори исправно су доведени у везу са привремено одузетим стварима, опојном дрогом и вагама од оптуженог М.П. и изјавом свједока, нарочито И.Ш., из чега је изведен исправан закључак да су ови оптужени починили кривично дјело које им се ставља на терет.

Насупрот другачијим тврдњама изнесеним у жалби браниоца оптуженог М.М., првостепени суд је у образложењу побијане пресуде дао цјеловите разлоге зашто прихвата исказе свједока Т.Н., З.М. и М.Ј. које су они дали током истраге. Тврдња изнесена у жалби браниоца оптуженог М.М., о разлици у испитивању овлашћених службених лица органа унутрашњих послова и тужилаца нема своје упориште у одредбама Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст, и као таква није од значаја. Чињеница да тужилац није понудио доказе који су настајали извршењем посебних истражних радњи надзора и техничког снимања телекомуникација који би потврдили исказе свједока, а не чему поменута жалба гради тезу о њиховој непоузданости, по оцјени овога суда нема тај значај. Одлучне чињенице се могу доказивати различитим средствима и оцјена њиховог постојања или непостојања није ограничено посебним формалним доказним правилима (члан 15. Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст). Стога, тужилац је био слободан да радње оптуженог М.М., како су оне описане предметном оптужницом, докаже оним доказним средством за које је процјенио да му је довољно. Из чињенице да није користио неко доказно средство није могуће закључивати да је постојеће непоуздано, а овакав приступ би био супротан поменутом начелу слободне оцјене доказа. Ова иста жалба извлачи погрешан закључак из тога што приликом претреса од оптуженог М.М., није пронађена дрога. Ово, само за себе, не значи да није могуће другим доказним средствима утврђивати да је оптужени М.М. починио кривично дјело које му се ставља на терет. До утврђеног чињеничног стања првостепени суд је дошао оцјеном проведених доказа, како појединачно тако и довођењем у међусобну везу, на начин поближе описан образложењем побијане пресуде.

Жалбом браниоца оптуженог З.П. са разлогом се побија чињенично стање на којем је заснован осуђујући дио побијане пресуде у односу на овог оптуженог.

Наиме, првостепени суд оцјену о умјешаности оптуженог З.П. изводи из исказа свједока И.Ш., која је изјавила да јој је оптужени М.П. нудио број телефона овог оптуженог (његовог оца). Том приликом оптужени М.П. је рекао свједоку И.Ш. и то да оптужени З.П. зна "гдје је сакривен штек, дрога хероин", а то је негдје близу њихове, очеве куће у С. Не доводећи у питање истинитост исказа поменутог свједока, жалба браниоца оптуженог З.П., оспорава вјеродостојност тадашње изјаве оптуженог М.П., постављајући низ логичких питања на која је пропустио дати одговор првостепени суд. Наиме, овакава изјава нема никакве вриједности, ако оптужени није упознао свједока И.Ш. са својим оцем, оптуженим З.П., а што се изгледа није десило. Надаље, првостепени суд гријеша када приликом оцјене исказа свједока, пропусти да оцјени истинитост исказа онога ко је имао комуникацију са тим свједоком. Другим ријечима, није довољно то што првостепени суд вјерује свједоку И.Ш., те при том даје ваљане и убједљиве разлоге које у цјелости прихвата и овај суд. Ово нема за посљедицу да је оптужени М.П. говорио критичне прилике истину свједоку И.Ш.. Код оваквог стања ствари по оцјени овога суда жалбом браниоца оптуженог З.П. са успјехом је доведено у питање правилност утврђеног чињеничног стања у односу на овога оптуженог.

Уопштени су наводи изнесени у жалби окружног тужиоца из Бање Луке којим се покушава довести у питање дио побијане пресуде којим се оптужени Б.К. на основу одредбе члана 298. став 1. тачка в) Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст ослобађа од оптужбе. Првостепени суд исправно закључује да нити из једног provedеног доказа не произилази да се оптужени Б.К. може довести у везу са извршењем кривичног дјела које му се ставља на терет. Чињеница да је оптужени Б.К. заједно са оптуженим М.П. изнајмио стан у којем је дрога нађена, те да је упозорио свједока И.Ш. на дјелатности којима се је бавио оптужени М.П., не говоре о његовим радњама већ могућим сазнањима, а што није био предмет оптужбе у односу на тог оптуженог.

Жалбени приговор у погледу правне квалификације дјела садржани у жалби браниоца оптуженог М.П. по оцјени овога суда није основан. Елементи бића кривичног дјела неовлашћене производње и промета дроге из члана 224. став 2. Кривичног закона Републике Српске не подразумјевају „структуралну чврсту и хијерархијски устројену криминалну организацију“, штавише није потребна било каква „криминална организација“, а посебно није потребан било какав однос извршиоца дјела према држави. Стручни радови који су поменути у овој жалби уопште се не односе на предметно кривично дјело, које уосталом у тој форми и није било ни прописано у вријеме када су настали ови радови.

Квалifikаторни елеменат предметног кривичног дјела неовлашћене производње и промета дроге из члана 224. став 2. Кривичног закона Републике Српске се, између осталих, састоји се у томе да је дјело извршено од стране више лица. При томе законодавац не поставља као услов било какву организациону структуру или међусобну повезаност извршилаца, па чак ни познанство свих учинилаца предметног дјела. За постојање овог квалификованог облика кривичног дјела довољно је сазнање извршилаца да њихове радње извршења у својој објективној међусобној повезаности доводе до забрањене посљедице прописане ставом 1. цитиране законске одредбе, односно у конкретном случају да се стављају

у промет супстанце које су проглашене за опојне дроге. Осим тога бројност радњи извршења те извршилаца омогућавају да се поједина лица међу собом и не познају. За квалификаторни елемент "више лица" подразумјевају се најмање два лица. Стога насупротив тврдњама изнесеним у жалби браниоца М.М., за постојање квалификованог облика предметног кривичног дјела, сасвим је довољно што овај оптужени познаје само оптуженог М.П., а не и друге оптужене.

Правилно је првостепени суд на основу овлашћења прописаног одредбом члана 94. и 95. став 2. Кривичног закона Републике Српске одузео имовинску корист од оптуженог М.П. у износу од 1.970 ЕУР и 180 КМ, обзиром да је управо овај новчани износ привремено одузет од тог оптуженог, о чему је сачињена потврда ЦЈБ Б.Л. број 08-02/4-152/09 од 14.9.2009. године. Тврдња да овај новац припада Ј.М. није доказана, а обзиром да је новац одузет од оптуженог П., правилан је закључак да се ради о његовом новцу, који представља имовинску корист стечену извршењем кривичног дјела.

Суд је испитао и одлуке о казнама које су изречене побијаном пресудом, у односу на оптужене М.П. и оптуженог А.М.Г., на основу одредбе члана 322. Закона о кривичном поступку -Пречишћени текст, а у односу оптуженог М.М. поводом жалбе коју је изјавио његов бранилац.

Првостепени суд је исправно приликом одмјеравања казне узео у обзир околности прописане одредбом члана 37. став 1. Кривичног закона Републике Српске. Тако је код оптуженог М.П. и оптуженог М.М., као отежавајућу околност, нашао њихову ранију осуђиваност, из чега је извео исправан закључак да се ради о лицима која су склона вршењу различита кривична дјела. Као олакшавајуће околности суд је правилно констатовао да су ова двојица оптужених лошег имовног стања, те да је оптужени М.П. отац једног малодобног дјетета. Цијењена је и улога коју је имао оптужени М.П. приликом извршења овог кривичног дјела.

Код одмјеравања казне за оптуженог А.М.Г. вијеће је исправно узело количину криминалане активности на страни овог оптуженог која је по обиму мања од оптуженог М.М., а посебно у односу на оптуженог М.П.. Код овога оптуженог првостепени суд је нашао и олакшавајуће околности у његовој неосуђиваности, лоше имовинско стање, да има дијете које у својој укупности чине особито олакшавајуће околности које указују да се и са ублаженом казном може постићи сврха кажњавања.

Стога по оцјени овога суда изреченим казнама, и то оптуженом М.П. у трајању од 7 (седам) година, оптуженом М.М. у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) мјесеци, а примјеном одредби члана 38. став 1. тачка 2. и члана 39. став 1. тачка 2. Кривичног закона Републике Српске оптуженом А.М.Г. у трајању од 2 (двје) године, је на одговарајући начин уважен велики број околности на које суд пази у смислу одредбе члана 37. став 1. истог закона ће бити постигнута сврха кажњавања прописана одредбом члана 28. тога законског прописа у свим њеним сегментима.

Имајући у виду све напријед изнесено, овај суд је на основу овлашћења прописаног одредбом члана 327. Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст жалбу окружног тужиоца из Бање Луке у односу на оптуженог Б.К. и жалбе

бранилаца оптужених М.П., М.М. и А.М.Г. као неосноване одбио и у односу на ове оптужене побијану пресуду потврдио.

Насупрот предњем уважавена је жалба браниоца оптуженог З.П. и у дијелу који се односи на тога оптуженог побијана пресуда је укинута на основу овлашћења прописаног одредбом члана 329. став 1. тачка б) Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст, те је одређено одржавање претреса претреса пред овим судом, на којем ће бити отклоњени недостаци на које указано овом пресудом.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић